



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 333/24
13.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 5 у вези са ставом 3 у вези са чланом 61 КЗ и др., одлучујући о жалбама браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Магделинића и браниоца окривљених ББ и ВВ, адвоката Драгоша Цукавца, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр. 2489/22 од 20.12.2023. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, дана **10.06.2024. године, а након већања и гласања дана 13. 6. 2024. године**, донео је једногласно, следећу

ПРЕСУДУ

Поводом жалбе браниоца окривљених ББ и ВВ, адвоката Драгоша Цукавца, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.2489/22 од 20.12.2023. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, окривљенима ББ и ВВ, за по једно кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358 став 1 КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54, 64, 65, 66 и 63 КЗ, **ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ**, тако што **окривљенима** задржава као правилно изречене од стране првостепеног суда **казне затвора, и то окривљеном ББ, казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, а окривљеном ВВ, казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци** и истовремено одређује да се наведене казне неће извршити, уколико окривљени ББ и окривљени ВВ, за време од 2 (две) године, од дана правноснажности пресуде, не учине ново кривично дело, с тим што ће се, у случају опозива условне осуде, окривљеном ББ у изречену казну затвора урачунати време проведено на задржавању од 21.07.2016. године до 22.07.2016. године и у притвору од 03.09.2023. године до 05.09.2023. године, а окривљеном ВВ, време проведено на задржавању од 21.07.2016. године до 22.07.2016. године, док се жалба браниоца окривљених ББ и ВВ, у преосталом делу, као и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Магделинића **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.2489/22 од 20.12.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 5 у вези са ставом 3 у вези са чланом 61 КЗ, за које је применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 5, 42, 45, 54 и 63 КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 21.07.2016. године до 28.07.2016. године. Истом пресудом, окривљени ББ и окривљени ВВ оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358 став 1 КЗ, за које је окривљени ББ применом поменутих законских одредби осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, у коју му се има урачунати време проведено на задржавању од 21.07.2016. године до 22.07.2016. године и у притвору од 03.09.2023. године до 05.09.2023. године, а окривљени ВВ на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци, у коју му се има урачунати време проведено на задржавању од 21.07.2016. године до 22.07.2016. године. На основу одредбе члана 85 КЗ, окривљеном АА изречена је мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности и то вршења послова службеног лица у државним органима Републике Србије у трајању од 3 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. На основу одредбе члана 91 и 92 КЗ и члана 366 став 7 КЗ, одлучено је да се од окривљеног АА одузме имовинска корист прибављена кривичним делом и то 150 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије и 6.000,00 динара. На основу одредбе члана 264 став 1 ЗКП, окривљени АА, ББ и ВВ обавезани су да суду накнаде трошкове кривичног поступка и то окривљени АА и окривљени ВВ у висини од по 20.000,00 динара, а окривљени ББ у висини од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Младен Магделинић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење; и

-бранилац окривљених ББ и ВВ, адвокат Драгош Цукавац, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљене ослободити од оптужбе након одржаног претреса у смислу одредбе члана 449 став 1 ЗКП, односно да одржи седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, захтевајући да заједно са окривљенима о истој буде обавештен.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж.бр. 351/24 од 21.03.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Магделинића и браниоца окривљених ВВ и ББ, адвоката Драгоша Цукавца.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљених ББ и ВВ и њиховог браниоца, адвоката Драгоша Цукавца, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу

одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, одлучио као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Магделинића, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП, тако што се истиче да првостепени суд током главног претреса није правилно применио одредбу члана 40 ЗКП, јер је приликом одлучивања о захтеву за изузеће поступајућег судије, дана 16.06.2023. године, одбацио наведени захтев, сматрајући да је усмерен на одуговлачење поступка, а потом је захтев доставио председнику суда на одлучивање.

Међутим, по налажењу већа Апелационог суда у Београду, ови жалбени наводи су ирелевантни, јер се у конкретном случају не ради о повреди која је била од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Надаље се у жалби браниоца окривљеног АА истиче да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер иста нема разлога о одлучним чињеницама, а наведени разлози су нејасни и у знатној мери противречни, а такође се наводи да изрека пресуде под тачком 1 уопште не садржи битна обележја бића кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, јер се из чињеничног описа радње извршења не може закључити да ли је окривљени и како користио свој службени положај или претпостављени утицај како би посредовао да се изврши нека службена радња, која се не би смела извршити, односно да је окривљени посредовао да се за ГГ издају лична документа на име ДД. Такође се у жалби браниоца окривљеног АА наводи да изрека побијане пресуде у тачкама 2 и 3 не садржи сва битна обележја бића кривичног дела трговина утицајем за које је окривљени оглашен кривим, односно да је нејасно у чему се састоји посредовање у извршењу службене радње на начин како је описано у наведеним тачкама изреке.

По налажењу већа Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи браниоца окривљеног АА су неосновани, с обзиром да је изрека побијане пресуде којом је овај окривљени оглашен кривим, због кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 5 у вези са ставом 3 у вези са чланом 61 КЗ, јасна и иста садржи сва битна обележја наведеног кривичног дела, односно у ставу I изреке је детаљно описано на који начин је окривљени предузео радње извршења које су управљене на посредовање да се изврши предметна службена радња која се не би смела извршити, а за шта је окривљени примио награду у износу од 150 евра, чиме су остварена обележја квалификованог облика наведеног кривичног дела из става 5 у вези са ставом 3, за које је окривљени оглашен кривим, док су у ставу II и III изреке садржани елементи основног облика кривичног дела трговине утицајем из члана 366 став 1 КЗ.

Наиме, ставом I изреке окривљени АА оглашен је кривим што је у периоду од 20.04.2016. године до краја маја 2016. године у Београду, користећи свој службени положај посредовао да се изврши службена радња која се не би смела извршити, за то је примио награду у износу од 150 евра, на тај начин што је као полицијски службеник запослен у ПС ..., дана 21.04.2016. године, организовао да ГГ приступи у службене

просторије ПС ..., код референта за управне послове ЂЂ, којом приликом је дошло до сазнања да ради издавања докумената лице мора бити пријављено на адреси ..., па је покушао да ГГ под фиктивним идентитетом пријави на своју адресу пребивалишта у ул. ..., након чега је дана 22.04.2016. године, око 14:15 часова организовао долазак ГГ и окривљених ВВ и ББ у просторије ПС ..., те их је одвео код референта за управне послове ЂЂ, како би ГГ предао документацију за издавање личне карте на име “ДД”, те је ГГ предао уверење о држављанству и извод из матичне књиге рођених на име “ДД”, а која документа су са фиктивним уписом имена прибављена из Месне заједнице Драговац, Града Пожаревца, као и пријаву пребивалишта на адреси становања код окривљеног АА, док су окривљени ВВ и ББ, свесни да се не налазе у друштву “ДД”, непосредно дали усмену изјаву и својеручно потписали записник о давању изјаве о потврди идентитета лица “ДД”, чиме су довели у заблуду референта управних послова ПС ... – ЂЂ, да је лице ГГ уствари “ДД”, а што је референт и записнички констатовала и приложила уз предмет за издавање личних докумената, те је ГГ дао окривљеном АА износ од 150 евра.

Надаље, према изреци пресуде под II, окривљени АА је у временском периоду од 15.06.2016. године до 21.06.2016. године, у Београду захтевао награду за себе, да коришћењем свог службеног положаја посредује да се изврши нека службена радња, на тај начин што је дана 15.06.2016. године, окривљени ЕЕ (према којем је кривични поступак обустављен решењем Првог основног суда у Београду К.бр.80/17 од 05.07.2022. године, правноснажним 12.08.2022. године), ступио у контакт са окривљеним АА, полицијским службеником, запосленим у ПС ..., питао га да ли може да му заврши за његовог рођака издавање личне карте и пасоша са промењеним личним подацима, да ће га за то частити, па му је окривљени АА обећао да ће завршити документа у ПС ..., те је дана 19.06.2016. године у телефонском разговору ЕЕ обавестио окривљеног АА да ће наредног дана бити комплетирана потребна документа за његовог рођака, па га је окривљени АА обавестио да је неопходно да се спреми до 7.000,00 динара за таксе и захтевао је за себе награду у износу од 100 евра, на шта је ЕЕ пристао, при чему је рођак ЕЕ, ЖЖ, дана 20.06.2016. године, променио име и презиме у “ЗЗ”, па је дана 21.06.2016. године окривљени АА, у циљу убрзаног издавања личних докумената ЗЗ, отишао у просторије ..., где му је директор ИИ прибавио, потписао и оверио фиктивни захтев којим се моли за убрзано издавање личних докумената ради пословног пута у иностранство за лице ЗЗ, иако наведено лице није било запослено у том предузећу, након чега је окривљени АА телефоном обавестио ЈЈ, референта за управне послове ПС ..., да ће ЗЗ доћи да преда код ње за 15 минута и да има потврду за убрзано, на шта је ЈЈ пристала, те је на захтеву за издавање личне карте који је предао ЗЗ уписала име и презиме “АА”, при чему јој је ЗЗ предао и захтев ..., па је окривљени АА у више наврата контактирао телефоном ЈЈ тражећи од ње да врши провере у вези са издавањем личних докумената ЗЗ, па је истом издата путна исправа, а потом и лична карта.

Ставом III изреке, окривљени АА је оглашен кривим да је у временском периоду од 20.06.2016. године до 04.07.2016. године у Београду, захтевао и примио награду за себе, да коришћењем свог службеног положаја посредује да се изврши нека службена радња, а окривљени ЕЕ помогао окривљеној КК, према којима је кривични поступак обустављен, да окривљеном АА да награду како би овај коришћењем свог службеног положаја посредовао да се изврши нека службена радња, на тај начин што је ЕЕ позвао

окривљеног АА, полицијског службеника запосленог у ПС ..., те му рекао да је потребно да се за КК извади нови пасош, па се после пар дана окривљени АА јавио ЕЕ и рекао му да заједно са КК дођу у Љермонтову улицу и да понесу њен стари пасош, да је окривљени АА преко ЕЕ подучио КК да иде у ПС ..., да каже да јој у ... раде кућу па је у граду, да је пукла пластика на пасошу и да захтева издавање новог пасоша, што је иста и учинила дана 24.06.2016. године у преподневним часовима, након чега је окривљени АА контактирао референта управних послова ПС ..., ЈЈ, како би видео шта се дешава са предметом и да ли је путна исправа израђена, те је дана 01.07.2016. године путна исправа КК била урађена, па је она исту преузела у просторијама ПС ..., за шта је окривљени АА захтевао и примио износ од 6.000,00 динара, који му је ЕЕ 04.07.2016. године послао PostNetom.

За оваква своја чињенична утврђења из изреке описана под I, II и III, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде навео довољне, јасне и аргументоване разлоге, који не садрже никакве нејасноће, нелогичности, нити противречности, па ни оне на које се указује у жалби браниоца окривљеног АА, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног АА, којима се истиче да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, оцењени као неосновани.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања у жалби браниоца окривљеног АА, наводи се да је посебно нејасно како је првостепени суд закључио да је овај окривљени посредовао да се за ГГ издају лична документа на име "ДД", истичући да се ни из једног изведеног доказа не може извести закључак да је окривљени АА знао да се лице "ДД" не зове тако, већ да се ради о извесном ГГ, који се окривљеном представио као "ДД". Осим тога, бранилац указује да је ГГ поседовао уверење о држављанству и извод из матичне књиге рођених у оригиналу на име "ДД" и та документа су имала фиктивни упис о којем окривљени АА није имао, нити могао да има никаква сазнања, а током овог кривичног поступка није изведен било који доказ који би указивао да је окривљени АА могао да зна да се лице "ДД" уствари зове ГГ.

У жалби браниоца окривљених ББ и ВВ, којом се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, наводи се да није доказано да су ови окривљени извршили кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358 став 1 КЗ, за које су оглашени кривим ставом I изреке, односно да није доказано да су довођењем у заблуду навели надлежни орган – референта управних послова ПС ..., ББ, да у записнику овери штогод неистинито што може да служи као доказ у правном саобраћају, односно да констатује неистинит податак о идентитету лица, на начин који је претходно описано у вези са радњама окривљеног АА, под I изреке. Бранилац окривљених ББ и ВВ у жалби понавља тврдњу изнету у одбранама ових окривљених да су познавали лице по имену ДД, напомињући да нико не искључује могућност да је ГГ променио своје име и презиме, што је неретка појава у пракси, посебно у ромској популацији, али да окривљени ВВ није имао разлога да посумња у његов идентитет, с обзиром да га познаје дуги низ година, под именом ДД, јер се с њим налази у тазбинском сродству преко двадесет и више година. У жалби се инсистира на томе да окривљени ВВ и окривљени ББ нису били свесни да је реч о ГГ, већ су мислили да је реч о ДД, те да у конкретном случају недостаје кривица као обавезан елемент општег појма кривичног дела, односно да тужилаштво није доказало да су окривљени знали да

оно што чине представља кривично дело, будући да су у питању неука лица, ниског образовања, због чега је, по мишљењу браниоца, првостепени суд био дужан да у конкретном случају примени одредбу члана 16 став 2 ЗКП и донесе одлуку у корист његових браћеника, односно ослобађајућу пресуду.

Насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених, првостепени суд је чињенично стање описано под I изреке, како у погледу окривљеног АА, тако и у погледу окривљених ББ и ВВ, правилно и потпуно утврдио на основу изведених доказа ближе наведених у образложењу побијане пресуде, које је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбрана окривљених, о чему су дати детаљнији разлози у образложењу пресуде на странама 77. до 80. и 93. до 95, а које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд.

Надаље се у жалби браниоца окривљеног АА, оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у погледу радњи описаних под II и III изреке побијане пресуде, тако што се истиче да није доказано да је окривљени примио или захтевао награду да лице ЗЗ добије убрзано издавање путне исправе и личне карте, те да није предузео нити једну радњу којом би извршио кривично дело описано под II изреке пресуде, као и да је остало нејасно на основу којих доказа је првостепени суд утврдио да је окривљени користећи свој службени положај на начин описан у ставу III изреке, посредовао да КК добије нови пасош, будући да то из изведених доказа не произлази.

По оцени Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног АА су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање описано под II изреке побијане пресуде правилно и потпуно утврдио на основу изведених доказа ближе наведених у образложењу пресуде на странама 82. до 84, а пре свега из садржине телефонског разговора вођеног између окривљеног АА и службеног лица – ЈЈ од 21.06.2016. године, те садржине две СМС поруке од истог датума, као и исказа сведока ЈЈ, те садржине осталих телефонских разговора ближе наведених у образложењу побијане пресуде. Наведене доказе првостепени суд је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбране окривљеног, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је исте прихватио, као и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног АА, а које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА првостепени суд је за своја чињенична утврђења из изреке описана под III изреке, у образложењу побијане пресуде на странама 84. до 86, дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се у овом делу оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Имајући у виду утврђено чињенично стање у односу на сву тројицу окривљених, првостепени суд је, насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљених, правилно утврдио да су окривљени били свесни свог дела и да су хтели његово извршење, дакле да су поступали са директним умишљајем, при чему су били свесни да је њихово дело забрањено. Тако је првостепени суд правилно утврдио да је окривљени АА био свестан и хтео да коришћењем свог службеног положаја посредује

да се изврши службена радња која се не би смела извршити, те да је био свестан и хтео да за посредовање прими награду, када су у питању лична документа ГГ, односно да је био свестан и хтео је да захтева награду за себе да би коришћењем свог службеног положаја посредовао да се изврши нека службена радња, када су у питању лична документа ЈЈ (радња описана под II изреке побијане пресуде), односно да је био свестан и хтео је да захтева награду за себе да би коришћењем свог службеног положаја посредовао да се изврши нека службена радња, те је био свестан и хтео да за посредовање прими награду, када су у питању лична документа КК (радња описана под III изреке побијане пресуде).

Такође, првостепени суд је правилно утврдио да су окривљени ББ и ВВ били свесни и хтели да довођењем у заблуду референта управних послова ПС ... – ЂЂ, издејствују да иста у записнику овери неистините чињенице, које могу да служе као доказ у правном саобраћају.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљених ББ и ВВ стичу сви субјективни и објективни елементи по једног кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358 став 1 КЗ, а у радњама окривљеног АА, описаним у ставу I изреке пресуде, сви битни елементи кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 5 у вези са ставом 3 КЗ, а у радњама описаним под II и III, елементи кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 1 КЗ, те је првостепени суд овог окривљеног правилно огласио кривим због извршења кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 5 у вези са ставом 3 у вези са чланом 61 КЗ, налазећи да се ради о продуженом кривичном делу које чине три иста кривична дела учињена у временској повезаности од 20.04.2016. године до 04.07.2016. године, које представљају целину због коришћења исте ситуације, јединства места и јединственог умишљаја окривљеног. С обзиром да продужено кривично дело обухвата лакше и теже облике истог дела, првостепени суд је правилно утврдио да је продуженим кривичним делом учињен најтежи облик од учињених дела, прописан ставом 5 члана 366 Кривичног законика, те је правилно поступио када га је за ово кривично дело у продуженом трајању и огласио кривим.

О свему наведеном, у образложењу побијане пресуде су дати јасни и аргументовани разлози, због чега су жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона, тако што се истиче да се у радњама окривљених не стичу елементи кривичних дела за која су оглашени кривим, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, поводом жалбе браниоца окривљених ББ и ВВ, а по службеној дужности у смислу одредбе члана 451 став 2 ЗКП, у односу на ове окривљене преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, док је жалбу браниоца окривљеног АА, којом се побија првостепена пресуда из свих законских разлога, па дакле и због одлуке о кривичној санкцији, одбио као неосновану.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима, од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА ценио

чињеницу да није осуђиван, његове личне прилике, односно да је разведен, отац два малолетна детета, да је завршио Економски факултет, као и чињеницу да је од извршења кривичног дела протекло седам година и пет месеци, а да окривљени томе није допринео, док је нашао да отежавајућих околности није било.

У односу на окривљеног ББ, првостепени суд је од олакшавајућих околности ценио његове личне прилике – чињеницу да је незапослен, да живи у ванбрачној заједници и да је отац шесторо малолетне деце, те да раније није осуђиван, док је у односу на окривљеног ВВ од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је ожењен и отац десеторо пунолетне деце. Од отежавајућих околности на страни ових окривљених, првостепени суд је имао у виду њихово понашање током овог кривичног поступка, односно да су допринели дужини трајања истог, што је детаљније образложено на страни 88 побијане пресуде, те је ценећи све наведене околности, првостепени суд окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године, окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, а окривљеног ВВ на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци.

Међутим, по налажењу већа Апелационог суда у Београду, првостепени суд утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљених ББ и ВВ, није дао одговарајући значај, те је овај суд ценећи тежину извршеног кривичног дела, као и степен кривице окривљених, а посебно имајући у виду да првостепени суд, осим понашања окривљених у току овог кривичног поступка, које је допринело одуговлачењу кривичног поступка, није нашао ниједну другу отежавајућу околност, због чега, казне затвора на које су окривљени ББ и ВВ првостепеном пресудом осуђени, нису нужне за постизање опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду све наведено, Апелациони суд у Београду, као другостепени, је поводом жалбе браниоца наведених окривљених, а по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на поменуте окривљене, тако што је истима изрекао условне осуде, задржавајући окривљеном ББ казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, као правилно изречену од стране првостепеног суда, а окривљеном ВВ казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци и истовремено одредивши да се наведене казне неће извршити уколико окривљени за време од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

По налажењу већа Апелационог суда у Београду, овако изречене кривичне санкције сразмерне су тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљених ББ и ВВ, исте су нужне, али и довољне за постизање сврхе условне осуде из члана 64 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Што се тиче окривљеног АА, првостепени суд је правилно поступио када га је осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године, налазећи да је овако одмерена казна адекватна тежини учињеног кривичног дела и личности окривљеног као учиниоца, те да ће се истом у потпуности остварити сврха кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, односно сврха кажњавања из члана 42 КЗ, због чега се неосновано жалбом браниоца овог окривљеног побија првостепена пресуда у овом делу, с тим што се овај

жалбени основ не образлаже.

Такође је првостепени суд правилно поступио када је окривљеном АА применом одредбе члана 85 КЗ изрекао меру безбедности забране вршења позива, делатности и дужности и то вршења послова службеног лица у државним органима Републике Србије у трајању од 3 године, с тим што се време проведено у затвору неће урачунати у време трајања ове мере, правилно закључивши да се оправдано може сматрати да би даље вршење таквих послова било опасно, о чему су у образложењу пресуде на страни 89. и 90. дати детаљнији разлози.

Осим тога, првостепени суд је правилном применом одредбе члана 91 и 92 КЗ, те члана 366 став 7 КЗ, правилно поступио када је од окривљеног одузео имовинску корист и то 150 евра, колико је, према утврђењу првостепеног суда, примио од ГГ у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије и 6.000,00 динара, колико је примио од ЕЕ у вези са издавањем докумената КК, имајући у виду да се ради о новцу прибављеним кривичним делом.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду, одлучио је као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић,с.р.**

**Председник већа-судија
Милимир Лукић ,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић